

Nu blifwer jag i stillhet och lefwer i ro
 Och skall ingen flicka mer begära;
 Men den bär likwäl prisas, som håller gossars tro,
 Och wandrar sin werld fram med åran.
 Dock ett will jag bedja, det wet jag att ni gör,
 Begårer mitt bär en gång när jag bär,
 För det nej, som mig aldrig bekommit.

II.

Ja, flygtiga flickor, jag råder eder till,
 Ehuru i Er flicken eller lagen,
 Låt gossarne få råda och göra som de will,
 I baren dem aldrig bedraga;
 Waren uppriktige i tro och kärleksband
 Emot den i en gång gifwit eder hand,
 Så bekrönes eder sällhet uti tiden.

Säljes i Bruzelii Bokläddor för 1 fl. W:co.

Upsala,
 tryckt hos Em. Bruzelius, 1827.



Den trolösa Lisa.

I Rodala Eodden och Markena By
 Det hände ett under bland alla:
 En utwalder flicka med rosenröd hy,
 Som liljan will jag henne kalla;
 Hon war wäl intet riker på silfwer eller gull,
 Men hennes hjerta af kärlek war full,
 Dertill ett dygdemönster för alla.

N:o 578.

2.

Hon hade knappast fyllt aderton år,
Sedan hon till werlden blef födder,
En ungersvän kärlek till henne dock får,
Hans namn war med heder beprydt.
De lofwade hwar andra med heder och tro
Att i inbördes kärlek sammanbo;
Men werlden beorager så många.

3.

Se'n reste han bort uti främmande land,
Sin lycka att vidare bekomma,
Och råckte åt sin käraste sin trogna hand,
Och sade: war trofast, min fromma.
Om jag igenkommer och Herren så vill,
Så swär jag, med äran du hörer mig till,
Jag älskar ingen högre på jorden.

4.

När skeppet war färdigt att segla sin ros
Och seglen stod spända mot vinden,
På landet han lemnat sitt hjerta och sin ros
Och tårarne de runno uppå kinden:
Nu får jag affsed taga af dig, min lilla wån!
Gud gifwe den dagen wi råfades igen,
Det wore mitt nöje uppå jorden.

5.

Till England han seglade rätt lyckligt och fort,
Och skeppet det ankrade wid London.
De wackraste flickor, som fins på denna ort,
De kunde ej förtaga hans wända.
Instömt de Engelska flickor woro båd' fagra och fin,
Så tänkte han likwäl på färestan sin;
Han bar henne jemt i hjerta.

6.

Då han warit borta i ärena tre,
Ett fädernesland han ästundade se,
Men under den tiden han skrifwit tolf bref,
Dem färestan alla har bekommit;
Dock dem att beswara, förgåtit hon har,
Ty wårnen i hjertat hon hade ej quar,
Hon gifwit sin kärlek åt en annan.

7.

Efter han warit borta i ärena tre,
Hans hjerta af kärlek mände brinna.
I Rodala Socken och Warkena by,
Der mände han sin färesta finna.
Hennes bröllopp det firades med spel och med dans:
Men Bruden hon blefnade under frona och frans,
När hon sin förra wån fick beslåda.

8.

Hennes käraste wrider sina händer i blod,
När som han detta fick slåda,
Hans byon de fuktades af tårarnes flob;
Hans tal war till henne sålunda:
Du trolösa wån, som har ryggat din ed,
Inbillar du dig ej att himlen är dig wred
För bandet som du hafwer slitit?

9.

Ty om jag än reste till yttersta kant
Af werlden som Gud hafwer skapat,
Ett sådant kallt hjerta jag aldrig nånsin fann
Bland wildaste tigrar, som waka
Om natten, att sluka de resande in;
De hafwa dock kärlek till makarne sin,
Men hos dig har den alldeles förswunnit.